

Peter Hassing

Til sidst holdt du op med at flygte og løbe, for lige meget hvor hurtigt du løb, slap du aldrig væk fra dig selv.

Du lærte hurtigt, at stikke af fra de andre. Eller det vil sige – først tog du konflikten og kom ud i problemer, og så stak du af. Allerede før du kom i 1. klasse vidste de, at du var et problem. Det var ikke fordi, at du ønskede at være et problem, men hvorfor skulle du finde dig i, at nogen tog dit legetøj. Eller at de sparkede til din cykel. Eller gav dig fingeren. Eller sagde, at din mor var en luder. Eller ...

Du kunne godt se, at de andre børn bare bøjede hovedet, når Fede Brian kom forbi og kaldte dem for spassere og truede dem med, at tage dem med ned på anstalten, så mongolerne ville stikke pikken op i røven på dem. Men hvorfor? Da Fede Brian sagde til dig, at du lignede en dum mongol tævede du ham. Og smadrede hans cykel.

Og sagde til ham, at du ville tæve hans mor og hans far sønder og sammen, hvis han nogensinde viste sig på din gade igen. Du var syv år gammel.

Tiden i skolen var ikke rar, men du kendte ikke bedre. Du lærte efterhånden at undgå provokationer fra både lærere og elever, for du lærte ikke at finde dig i det. Du fik at vide, at det var fordi, at du ikke havde en faderskikkelse derhjemme, at du var anderledes end de andre. Du sagde, at det var fordi, at de andre behandlede dig dårligt. Men du havde ikke ondt af dig. Det var bare sådan, at det var.

Det var lige ved at gå galt for dig, da din mor blev syg. Som syv-årig sker der ikke det store ved, at man tæver den lokale bølge. Gør man det som 17-årig, får det konsekvenser. Din mistro til autoriteter var ved at give problemer.

Hun var alvorligt syg. Kræft. Lige før hun døde kom din halvbror Torben hjem. Næsten 20 år ældre end dig. Han kunne lige så godt være din far. Han havde pænt tøj på og en bil. Og var detektiv i København. Du har senere fundet ud af, at Torben allerede var kommet ud i en masse lort – både kriminalitet og vist nok også stofmisbrug – da han var 17.

Detektiv er fint nok. Torben og Anne Christine er fint nok. Men det er ikke dig. Du længes efter noget andet. Du har prøvet at have en 'hvad vil du gerne være'-snak med Torben, men det var bare ynkeligt. "Du er jo rigtig god til it. Måske var det noget, du skulle tage en uddannelse inden for?" Yeah right, så du kan sidde sammen med en bunke tabernørdere og fedte med kode.

København er noget lort. Samfundet er noget lort. Du hader alle de skrevne og uskrevne regler. Civilisationen er noget lort. Når du ser film om nybyggerne i USA er det lige ved, at dit hjerte brister. Der kan man tale om frihed.

Detektivbureauet 'Tjenesten'

Du har arbejdet sammen med Torben og Anne Christine i nogle år nu som en slags sekretær, it-ansvarlig og semi-detektiv. I starten lavede du mest kaffe, ryddede op og gjorde rent, men opdagede så, at hvis du ville lave noget mere interessant, så kunne du bare gøre det.

Torben

I mange år, før du mødte ham, hadede du Torben. I de seneste år, har du tænkt over, om du hadede ham mere, end du hadede alting, og du er ikke helt sikker. Du kunne ikke være vred på ham, fordi han havde forladt dig og din mor i Hald Ege, for han var flyttet hjemmefra før du blev født. Han dukkede op til jeres mors begravelse, og efter hun var lagt i jorden, sagde han, at du skulle med ham nu. Du gjorde bare, som han sagde, hvilket du aldrig havde prøvet før. Når nogen i autoritet fortalte dig, hvad du skulle gøre, gjorde du det modsatte. Men ikke med Torben. Måske vidste du, at han var din sidste chance. Måske var det fordi, at han var kød og blod. Måske var det fordi, at han ikke forsøgte at belære dig eller moralisere.

Anne Christine

Hun er ikke så meget ældre end du er, men du ved faktisk ikke, hvor gammel hun er. Hun spurgte dig på for et stykke tid siden, om du havde lyst til at gå i seng med hende, og det svarede du uden at tøve ja til, så det gjorde i. Du havde det lidt skidt over for Torben, men han er homo – og han har vist haft alle sine chancer med Anne Christine, hvis det var noget, han ville. Du troede, at alting skulle blive besværligt, men det gjorde det ikke. Tre dage senere, spurgte Anne Christine, om du ikke havde lyst til at tage med hjem og bolle hende. Det gjorde du. Du er ikke forelsket i hende. Du kan godt lide hendes krop, men du kan faktisk ikke lide hende. Hun er ikke sød ... du ville falde for en kvinde, som kunne blive en god mor, for dine børn. Du tror slet ikke, at Anne Christine kunne blive mor.

Aksel

Aksel er sjov, men han er også lidt af en idiot. Han tager ikke tingene så seriøst som Flemming, Torben og Anne Christine, og det er lidt af en befrielse. Han har været strømer, og han er den af jer, som minder mest om en privatdetektiv. Han går med pistol, og han ved, hvordan man skygger folk og laver aflytninger og alt sådan noget. Aksel har skulle prøve dine grænser af, og du har fået markeret, hvor dine grænser går og gjort ham klart, at han kommer til at ligge på gulvet, hvis han overskrider dem igen.

Flemming

Flemming er slet ikke så sjov som Aksel (eller fræk som Anne Christine), men du kan bedre lide Flemming end de to andre. Han har en substans, som føles rigtig. Han siger ikke så meget, men han har heller ikke haft behov for at prøve dig af. Han er ... ja, høflig. Men ikke på den der 'jeg er pissesmart'-agtige måde. Mere på en afdæmpet og ... ja, høflig måde. Som om, at han ikke gør det, for at fremhæve sig selv og vise sine gode manerer frem, men som om, at han faktisk er det, for at vise respekt over for andre. Sommetider minder Flemming dig om en samurai fra en film, men det er bare det mærkeligste at sammenligne en lidt nørdet systemtekniker med.

Om at spille Peter

Peter har været en meget utilpasset person. Han har lært, kun at stole på sig selv. Han er blevet mobbet i skolen, hvor han ikke rigtig havde nogen venner, men nu er han kommet ud på den anden side, selv om det har givet ham en masse lig med i lasten.

Der skal ikke meget til, før Peter føler sig fanget. Det kan være rent fysisk, men det kan også være en følelse.

Tips til spilleren

Peter er ikke detektiv, og Peter bliver aldrig detektiv. Han føler et ansvar over for Torben, som har hjulpet ham, men Peter er ikke lykkelig som detektiv i København og så længe, at han er der, finder han i hvert fald ikke ud af, hvad det er, der vil kunne gøre ham lykkelig.

På den anden side kan Peter også godt mærke, at det knirker og knager lidt i detektivbureauet, og han vil ikke kunne klare, hvis det er ham, der får det til at falde sammen, fordi han går sin vej. Du skal altså spille en mand, som er splittet mellem at gøre det rigtige ... og gøre det, som er det rigtige for ham selv.

Stikord

- Peter føler en stor taknemmelighed over for Torben
- Peter er fysisk stærk
- Peter er fysisk udholdende
- Peter er mentalt udholdende
- Peter har aldrig lært at slås, men han har et naturtalent for det, om det så er med næver eller våben
- Peter bryder sig ikke om skydevåben
- Peter har arbejdet længe med at styre sit temperament
- Peter spillede liverollespil fra han var 12 år til han blev 16. Han var kriger, og han var god til.
- Peter er god til at få it-systemer til at fungere ... eller få dem til ikke at fungere, men han kan ikke lide computere

En sag i Hald Ege

Du og resten af bureauet var i Viborg, for at vidne i Vestre Landsret. Retssagen gik fint, jeres fremlæggelser gik fint. Det var afslutningen på en større sag, og I sad på en fortovscafé i Viborg og nød sommervarmen og talte om, at I kunne tage en lang weekend og så holde et mandagsmøde og tale om de næste sager, da Torbens telefon ringede. Et ukendt nummer.

Det var din og Peters moster. Linda Hassing. Hun havde en sag. Eller det vil sige, at hendes søn var forsvundet. Din og Torbes nevø. En knægt med Downs Syndrom ved navn Toke. Forsvundet, mens han var under medicinalfirmaet ProMedicas ansvar, og nu ville de ikke gøre noget for at finde ham eller vedkende deres ansvar for, at de havde mistet hendes søn.

Hun hyrede bureauet, og I er på vej de seks kilometer fra Viborg til Hald Ege i en lejet bil. Sommersolen bager godt. Du mærker glæden ved at køre ind i skoven og se de gamle egetræer, række deres krogede grene ud efter dig. Du havde glemt skoven. Dens sikre mørke og ufremkommelige underskov, hvor ingen fornuftige mennesker færdes. Du mærker dit hjerte lette, mens I kører ind i din barndoms by, og selv da I kører forbi skolen, mærker du ikke noget grimt i dig selv.